

care le încearcă la răspintia de drumuri în fața căreia se află, au fost redată într-un chip convingător și încărcat de emoție de Dumitru Dunea, interpretul rolului. Evoluția sufletească a personajului, redată prin mijloace sobre, cunoaște o gradare precisă și judicioasă.

Încercarea regizorului Valeriu Moisescu, deși b'ne intenționată sub aspectul căutării unei expresii scenice noi, menită să dea mai multă forță de convingere mesajului

dramatic, a demonstrat că preocuparea exagerată față de mijloacele tehnice duce la neglijarea autorului și a mesajului său. Există în spectacolul realizat de Valeriu Moisescu multă pasiune și elan tineresc, care, dacă s-ar fi dublat cu tot atita discernămint și echilibru, ar fi dat roadele așteptate.

I. R.

PONDERE ȘI DISCRETIE

Teatrul de Stat din Birlad : *Ecaterina Teodoroiu* de N. Tăutu

Spectacolul Teatrului de Stat din Birlad a dovedit, în primul rind, simțul măsurii și cunoașterea potențialului propriului său colectiv de către regizorul Aurel Cerbu. Demonstrând totodată un însemnat pas înainte (față de nivelul spectacolului *Nopțile tăcerii* al aceluiași teatru), *Ecaterina Teodoroiu* concretizează munca harnică și efortul spre un plafon artistic onorabil depus de un grup de actori într-un orașel în care odinioară cuvântul cultură avea o rezonanță exotica.

Bine gândită, alegerea p'esei a folosit la distribuția aproape integrală a tuturor actorilor birlădeni, sugerind astfel un fel de imagine plastică a ansamblului. Nuanțele gradate ale dramei, infuzia de eroism, alăturată patosului melodramatic, umorul tincturat al scenelor lirice au dat posibilități de folosire a unor registre dramatice ample. Regizorul a avut la îndemână un autentic talent în Ioana Citta-Baciu, promovată din rindurile artiștilor amatori. Bine îndrumată de regizor în rolul Ecaterinei Teodoroiu, Ioana Citta-Baciu a știut să-și păstreze necontrafăcută scenic o prospețime ce a făcut viabil mesajul textului, lăsînd să sune avîntul patriotic și nu trîmbița patriotardă. Nerenunțînd la feminitate, ea și-a marcat cu prestanță prezența *militară*, integrînd organic personajului uni-forma de soldat-luptător.

Păstrînd măsura, neavîntîndu-se spre vibrații cărora nu ar fi putut să le reziste (cu lipsa unei tehnici care ține firească de o practică teatrală mai mare, pe care interpreta nu o are încă), Ioana Citta-Baciu a fost o prezență creatoare în spectacolul birlădean, prin delicatețea sufletească cu care și-a aureolat eroina. Desigur, pe linia dezvoltării unei personalități artistice complexe, tînăra actriță mai are încă

Scenă din actul II

mult de muncit, mai ales pentru obținerea prestanței scenice, pentru cucerirea momentului dramatic, pentru folosirea unei paleta vocale mai bogate, atunci cînd are de dat expresie scenică unor stări emoționale de o vibrație mai intensă.

Un rol nu mai puțin dificil a avut de interpretat și Dan Herdan (provenit tot din rindurile artiștilor amatori) — sublocotenentul Păunoiu, logodnicul eroinei. Și acest interpret a fost îndrumat de regizor spre o simplitate firească, făcînd cit mai veridic patosul eroic, umanizîndu-l. Îi lipsesc însă actorului degajarea, aborda-

rea mai spontană a replicii, atribute care privesc în chip firesc maturizarea în devenire a personalității sale.

Prezența bărbătească, matură, a lui Bebe Banu a dat viață colonelului Dobre, iar Gheorghe Gheorghiu a fructificat cu ușurință savoarea inițială a textului în majurul Stavrat. Bine colorat a fost și personajul jucat de Alexandru Mereuță — o compoziție remarcabilă. De la artistul emerit Laurențiu Mărgineanu ne-am fi așteptat mai mult decît la jocul puțin exterior și emfatic de care s-a lăsat furat.

Fără stridențe, dar și fără multă strălucire, ansamblul, voit sau nu, a dat loc solistei — care a avut totdeauna un favorabil mediu de interpretare. E în aceasta meritul regizorului Aurel Cerbu, care, cu discreție și pondere, ne-a dovedit rîvnă și aplicare spre îndrumarea unor tineri actori

fără studii profesionale. Și nu numai atît! Regizorul s-a ferit de convenționalele clișee patriotarde și a subliniat creator momentele dramatice, făcîndu-le uneori emoționante (tabloul grupului de soldați capturați de germani). După un spectacol greoi și primitiv actoricește: *Noaptea tăcerii*, actorii birlădeni ne-au dovedit că dispun de variate posibilități artistice, care trebuie însă bine organizate și îndrumate. Prezența micului colectiv la Festival, prezența deci a unui teatru care-și „formează tradiția”, e un act care-l cinstește, care îndrituiește speranțele puse în dezvoltarea sa viitoare. Desigur că viitorul va chema colectivul de actori și regia spre căutarea unor soluții mai ample, mai îndrăznețe în spectacol; ce au realizat ei acum, stă însă sub semnul unui echilibru remarcabil.

Al. P.

Scenă din actul I

ADEVĂR TEATRAL ȘI ARTIFICII DE VITRINĂ

Teatrul Național din Craiova: *Arcul de triumf* de A. Baranga

Ca și alte spectacole ce au avut la bază dramaturgia noastră nouă, *Arcul de triumf* a pornit — în această stagiune — de la laudabila dorință a regizorului de a găsi noi rezolvări scenice, capabile să transmită mai pregnant mesajul înaintat al autorului. Intenția aceasta nu poate fi însă apreciată decît prin prisma realizării concrete, prin rezultatul obținut și înfățișat spectatorilor. Or, rezultatele în cazul de

față nu sînt, din păcate, cele scontate. Formula scenică folosită de Vlad Mugur nu a realizat transmiterea emoționantă a ideilor ce animă desfășurarea p'esei lui Baranga. Folosirea unor mijloace scenice integrate neorganice, a unei partituri sonore suprîncărcate, folosirea unei rezolvări scenografice nesugestive (Ion Popescu-Udrîște), deși dorîce de a spune totul (sau tocmai din cauza aceasta), și mai ales greu de